

τοῖς τὸν κύριον Κροϊμενίλ ποτὲ δὲν εἴμπορεῖ νὰ τὸν ὑποφέρει.

— Μὰ δὲν τὸν περητῆρησες τί νέος εἶνε ἀδελφὴ μου! εἶπεν ὁ μαρκήσιος πρὸς τὴν θεῖαν Ἰσαβέλλα. Εἶνε ἄγγελος, ἔχει ψυχὴν ἀγγελικὴν, καθόλου δὲν ὁμοιάζει τὸν πατέρα του. "Ὁχι! ὀχι!! ὀχι!!! Καὶ θὰ τὸν ὑπερασπίσῃ τὸν Ῥοβέρτον μας, βέβαια. Δικὴ μου ιδέα ἦτο νὰ τὸν προσκαλέσωμεν. Καὶ εἰξεύρεις, θεῖσα, ὅτι ὁλαί μου αἱ ιδέαι εἶνε ἐπιτυχεῖς!

Ἡ θεία ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν μορφάσασα.

— Βλέπετε, κύριε, εἶπεν ἡ Ἀντωνία πρὸς τὸν Γεώργιον, τί εἶνε ἡ κατοικία μας;... Ἀλλ' ὅμως καὶ τοιαύτη οὐσα εἶνε ἰδική μας, καὶ τοῦτο ὀφείλομεν εἰς ὑμᾶς καθὼς ὑποπτεύω. Σεῖς εὐρήκατε τὸν συμβιβασμὸν ὅστις μας ἐπιτρέπει νὰ ἐξακολουθώμεν νὰ ζῶμεν ὑπὸ τὴν στέγην ταύτην, εἶμαι πεπεισμένη ὅτι τῆς μεταβολῆς ταύτης τῆς τόσον εὐνοϊκῆς ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τόσον ταχεῖας οὐδεὶς ἄλλος εἶνε ὁ αἷτιος εἰμὴ σεῖς. Εἴθε νὰ ἔχωμεν τὴν αὐτὴν ἐπιτυχίαν καὶ εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Ῥοβέρτου μας.

— Ἐὰν ἤρκει μόνη ἡ θέλησις, θὰ σὰς ἡγγυώμην ὅτι θὰ τὸν σώσω τὸν ἀδελφόν σας. Ἀλλὰ ὀφείλω νὰ σὰς ὑποσχεθῶ ὅ,τι δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐκτελέσῃ. Ἐν τούτοις ἔστε βεβαία ὅτι θὰ εὖρω δυνάμεις ἀνεπίστους ἐν τῇ συναισθήσει τοῦ δικαίου μου καὶ ὅτι ὅσον δυσκολωτέρα θὰ εἶνε ἡ ὑπόθεσις, τόσον μᾶλλον θὰ προσπαθῶ νὰ νικήσωμεν.

— Εἶνε ἀπαραίτητον, κύριε, νὰ εὐαρεστηθῇτε νὰ ἔρχεσθε συχνὰ νὰ μας βλέπετε. Διότι πάντες θὰ μας συκοφαντῶσιν, καὶ εἶνε ἀνάγκη ὑμεῖς νὰ μας γνωρίζετε ἐκ τοῦ πλησίον, ὥστε νὰ δυνήθῃτε νὰ μας ὑπερασπίσετε ἐν γνώσει, κύριε Καρθαγάν. Ἀναγνωρίζω ὅτι σὰς ἐπιβάλλω θυσίαν μεγίστην παρακαλῶν σας νὰ ἔρχεσθε εἰς οἰκίαν ὅπου δὲν θὰ εὐρετὲ ἄλλο τίποτε, παρὰ ἕνα γέροντα ἀσθενῆ καὶ γυναῖκας σκυθρωπὰς καὶ κατηφεῖς. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι θὰ κάμετε αὐτὴν τὴν θυσίαν.

Ὁ Γεώργιος προσέκλινεν οὐδὲν ἀποκριθεῖς.

Ἐπανήρχοντο ἤδη εἰς τὴν αἵθουσαν ὁ Γεώργιος καὶ ἡ Ἀντωνία. Ἐν ᾧ δὲ εἰσῆρχοντο, ἤκουσεν ὁ Γεώργιος τὴν θεῖαν Ἰσαβέλλα λέγουσαν μετ' ἀγανακτήσεως πρὸς τὸν συμβολαιογράφον:

— Μὰ αὐτὸς δὲν ἀνοίξε τὸ στόμα του! Τόσον ὀλιγόλογος δικηγόρος ποτὲ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τὸ σώσῃ τὸ παιδί! Ὁ τι καὶ ἂν μου εἴπῃς, δὲν θὰ μού το γυρίσῃς τὸ κεφάλι, ὅτι ἕνας δικηγόρος εἴμπορεῖ νὰ σώσῃ τὸν πελάτην του ἂν δὲν ὁμιλεῖ δύο ὥρας κατὰ συνέχειαν.

Ὁ μαρκήσιος ἀπεκρίθη διὰ τῆς παιδικῆς φωνῆς τους.

— Δικὴ μου ἦτο ἡ ιδέα!... Μὴ φοβῆσθε καθόλου, θεῖσα... Εἶνε δική μου, καὶ εἶνε καλὴ...

Ὁ Γεώργιος μετὰ τοῦ Μαλεζῶ ἔχαιρέτισε τὸν γέροντα, τὴν θεῖαν Ἰσαβέλλα καὶ προπεμπόμενος ὑπὸ τῆς Ἀντωνίας

μέχρι τῆς κιγκλιδωτῆς πύλης, ἀπῆλθε. Ἦρχετο δὲ καθ' ἐκάστην εἰς τὸν πύργον καὶ εὐθὺς τὴν ἐπιούσαν εὖρε καὶ τὸν Κροϊμενίλ. Ἀμφότεροι δὲ οἱ ἀξιόλογοι οὗτοι νέοι ἐξετίμησαν ἀλλήλους καὶ ἡγαπήθησαν, ἀμφότεροι αἰσθανθέντες ὅτι δὲν ἦσαν ἀντίζηλοι καὶ ἀντίπαλοι, ὥς διεννοῦντο πρὶν σχετισθῶσιν, ἀλλὰ σύμμαχοι καὶ φίλοι πιστοὶ ἐν τῇ δυστυχίᾳ.

Ἡμέραν τινὰ περὶ ὥραν 5 μ. μ. κατερχόμενος ὁ Γεώργιος ἐκ τοῦ πύργου ἤκουσε τὸ ὄνομά του. Σταθείς, εἶδεν ἐν τινὶ γωνίᾳ τοῦ γηλόφου τὸν πατέρα του.

— Ἀφ' οὗ δὲν θέλεις νὰ ἔλθῃς σὺ πρῶτος, εἶπεν ὁ γηραιὸς Καρθαγάν, πρέπει λοιπὸν ἐγὼ νὰ ἔλθω. Θέλεις νὰ συνομιλήσωμεν πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας;

Καὶ ἀποχωρήσαντες εἰς τὴν λόχμην, ἐκάθησαν ἐπὶ τινος ὑψώματος τοῦ ἐδάφους.

Κατὰ τὰ φαινόμενα ἡ συνδιάλεξις των ἦτις ἐγένετο ζωνρὰ καὶ παραχώδης, εἰς οὐδὲν εὐάρεστον κατέληξε.

— Δὲν εἰξεύρεις τί κάμνεις, εἶπε τέλος ὁ γηραιός. Σωρεύεις κατὰ τῆς κεφαλῆς σου φοβερὰ μίσση, ἀπὸ τὰ ὅποια δὲν θὰ εἴμπορῶ ἴσως νὰ σε προφυλάξω μέχρι τέλους... Ἀλλὰ μὴ ζαναπεράσῃς ἄλλοτε ἀπ' ἐδῶ!... Ὅταν πηγαίνῃς ἐπάνω, νὰ πηγαίνῃς ἀπὸ τὸν μεγάλον δρόμον Χαῖρε!

Καὶ ὁ μὲν πατὴρ ἀπῆλθε σχεδὸν τρέχων πρὸς τὸ καπηλεῖον τοῦ Πουρτοᾶ, ὁ δὲ υἱὸς ἐπανῆλθεν εἰς τοῦ Μαλεζῶ, διανοούμενος καθ' ὁδόν: Ὁ πατὴρ μου ἠθέλησε νὰ με φοβίσῃ... Τί ἔχω νὰ φοβηθῶ;

Καὶ ἐξηκολούθησε νὰ μεταβαίνει εἰς τὸν πύργον διὰ τῆς αὐτῆς ἀτραποῦ τοῦ γηλόφου. Μετὰ δύο ἡμέρας ἐπανερχόμενος τὴν 6 μ. μ. εἰς τὴν πόλιν, ἀκριβῶς ἐν τῇ καμπῇ τῆς ἀτραποῦ ἤκουσε πυροβολισμὸν καὶ κλάδος σημύδας θραυσθεῖς ἕνα πόδα μακρὰν τῆς κεφαλῆς του, κατέπεσε πρὸ τῶν ποδῶν του. Δι' ἐνὸς ἡλματος ἀπεχώρησεν ἐκ τῆς ἀτραποῦ καὶ ὀχυρώθη ὀπισθεν τῶν δένδρων, παρατηρῶν μετὰ προσοχῆς, ἀλλὰ δὲν εἶδε ψυχὴν οὐδὲ ἄλλον τινὰ θόρυβον ἤκουσεν. Ὡς φαίνεται ὁ πυροβολήσας εἴτε ἔφυγε παρ' εὐθὺς εἴτε ἐκρύβη πού. Ἐν τούτοις ἐν τῇ ἐρυθρᾷ λάμπει τοῦ δύοντος ἡλίου ἐφάνη ἀνερχόμενος εἰς τὸν οὐρανὸν λευκὸς καπνός.

— Δὲν εἶνε ἀμφιβολία ὅτι εἶνε ὁ Τρεχανέμης, διενόηθη ὁ Γεώργιος. Ἀλλὰ διατί δὲν ἐπυροβόλησε καὶ ἐκ δευτέρου; Καὶ εἶχε καιρὸν νὰ πυροβολήσῃ... Ἴσως ἤθελε μόνον νὰ με φοβίσῃ... Ἐν τούτοις ἡ σφαῖρα διήλθε πολὺ πλησίον μου.

Τότε ἐνεθυμήθη τὴν συμβουλὴν τοῦ πατρὸς του. Βεβαίως ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ πείσῃ τὸ κτήνος τοῦτο νὰ μὴ προβῇ εἰς τοιοῦτον κακούργημα, ἔσπευσε τοῦλάχιστον νὰ δώσῃ εἰδῆσιν εἰς τὸν υἱόν του νὰ ἔχῃ τὸν νοῦν του.

Καλὸν καὶ τοῦτο! δὲν εἶχεν ἐξαλειφθῇ πᾶν ἔχνος στοργῆς ἀπὸ τῆς καρδίας τοῦ γηραιοῦ Καρθαγάν.

Ὁ Γεώργιος εἰς οὐδὲνα εἶπε τίποτε

περὶ τοῦ συμβάντος τούτου, ἀλλὰ μόνον ἥλλαξεν ὁδόν.

Προσεγγίζοντος τοῦ χρόνου τῆς δίκης, ἐδέησε νὰ μεταβῇ ὁ Γεώργιος εἰς Ῥουέννην καὶ νὰ μείνῃ ἐκεῖ, ἵνα δύναται νὰ βλέπῃ συνεχῶς τὸν πελάτην του.

Ἡ θεία Ἰσαβέλλα ἐπέμενε νὰ συνοδεύσῃ τὸν Γεώργιον.

— Θὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ μαζί σου, καλὸ μου παιδί! Νὰ εἴμπορῶ νὰ ἀκούσω ἀπὸ τὸ στόμα σου τὴν ἰδίαν ἡμέραν τὰ λόγια τοῦ Ῥοβέρτου μου.

— Καλὲ θὰ τοῦ ὁμιλήτε μόνη σας καὶ θὰ ἀκούετε ἀπὸ τὸ στόμα του τὰ λόγια του. Θὰ λάβω ἄδειαν νὰ τὸν ἐπισκέπτεσθε καθ' ἡμέραν.

— Λοιπὸν ἐμπρός!... Μὴ χάνωμεν καιρὸν... Θὰ ἐτοιμασθῶ γρήγορα γρήγορα, καὶ εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας... Ἀγαπητέ μοι φίλτατέ μου.

Καὶ ἐκ τῆς πολλῆς χαρᾶς ἡ γηραιὰ κόρη ἐνηγκαλίσθη τὸν Γεώργιον καὶ ὡς ἀστραπὴ ἀπῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον νὰ ἐτοιμασθῇ, καὶ μετὰ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ἦτο ἕτοιμος.

Ἀπερχόμενος ὁ Γεώργιος εἶπε πρὸς τὴν Ἀντωνίαν:

— Σήμερον βλέπομεθα διὰ τελευταίαν φορὰν μέχρι τῆς δικασίμου ἡμέρας· ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ νὰ μοι ὑποσχεθῇτε ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην θὰ ἔλθετε, διότι ἡ παρουσία σας θὰ ἐνισχύσῃ ἠθικῶς τὸν ἀδελφόν σας. Ἐγὼ δέ... ἔστε βεβαία ὅτι ἐκεῖ ἐμπροσθέν σας καὶ πρὸς χάριν σας θὰ κάμω τὰ ἀδύνατα δυνατὰ.

Ἡ Ἀντωνία προσέκλινεν οὐδὲν ἀποκριθεῖσα.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

Εἰς τὸ προσεχές:

N A N I - N A N I

Διήγημα Ἀλβέρτου Λερού.

FORTUNÉ DU BOISGObey

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ὁ ἔπληυς, τῇ προσκλήσει τῆς οἰκοδεσποίνης, ἐκάθισεν εἰς τὸ ἄκρον ἀνακλίντρον τινὸς καὶ διηρώτα βεβαίως ἐκὺτὸν πόθεν ἔμελλε ν' ἀρχίσῃ.

— Πρὸς ποῖον ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ; ἠρώτησεν ἡ χήρα διὰ τόνου φωνῆς ἥκιστα ἐνθαρρυντικοῦ.

— Θεέ μου, κυρία, ἐφέλλιεν ὁ σωτὴρ τῆς Θηρεσίας, τὸ ὄνομά μου σὰς εἶνε ἀγνωστον, καὶ θὰ παραξενευθῇτε βέβαια, διότι λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ παρουσια-

σθώ εμπρός σας, αφού δὲν εἶμαι παρὰ ἑ-
νας ἀπλοῦς ἐργάτης. Ὀνομάζομαι Πέ-
τρος Κάμπρεμερ καὶ εἶμαι ὁδοφύλαξ εἰς
τὸν σιδηρόδρομον τοῦ Ὀρλεάν.

— Τότε, κύριε, ἐπανελάθεν ἡ κυρία
Λεκόντ, εὐαρεστηθῆτε νὰ μοὶ εἰπῆτε εἰς
τί ὀφείλω τὴν ἐπίσκεψίν σας.

Ὁ Κάμπρεμερ ἐταράχθη, παρῆλθον δὲ
καὶ στιγμαὶ τινες χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

Ἐξήτει προοίμιον εἰς τὸν λόγον του,
καὶ δὲν εὗρισκεν αὐτό. Τέλος, ἀπεφάσισε
νὰ παραλείψῃ τὴν προεισαγωγὴν, καὶ νὰ
ἔλθῃ κατ' εὐθείαν εἰς τὸ προκείμενον.

— Κυρία, εἶπε, θὰ μ' εὕρετε βέβαια
ἀδιάκριτον, ἀλλ' ἔρχομαι νὰ σὰς παρα-
καλέσω νὰ μοῦ δώσετε μίαν πληροφορίαν.
Ἐπιθυμοῦσα νὰ μάθω ποία ἦτο ἡ μητέρα
τοῦ κυρίου Λεκόντ, τοῦ ἀνδρός σας.

— Ἀστειεύεσθε, νομίζω, ἀνέκραξεν ἡ
χήρα, προσβεβλημένη εἰς τὸν ἀνώτατον
βαθμόν.

Τὸ προοίμιον τοῦ ὁδοφύλακος ἦτο ἀ-
δέξιον, ἡδύνατο δὲ νὰ ἐκλέξῃ τύπον εὐ-
τυχέστερον, ἵνα ἐξηγήσῃ τοὺς σκοποὺς
του.

Κατενόησε ταχέως ὅτι ἐβάδιζε σκο-
λιὰν ὁδόν, καὶ συνεπῶς ἔδωκεν ἄλλην τρο-
πὴν εἰς τὴν ἐρώτησίν του.

— Σὰς ὀρίζομαι, κυρία, ἐπανελάθεν,
ὅτι πρόκειται διὰ πολὺ σπουδαῖον πρᾶγ-
μα. Πιστεύσατέ μου, πῶς δὲν μὲ σπρώ-
χνει ἡ περιέργεια νὰ σὰς ἐρωτήσω, ἂν ἡ
κυρία πενθερά σας ὠνομάζετο, ὅταν ἦτο
κορίτσι, Γεωργία Ὁ-Σολιβάν.

Τῆς κυρίας Λεκόντ τὸ πρόσωπον ἐφα-
νέρωσεν ἔκπληξιν· ἡ Θηρεσία, ἥτις οὐ-
δόλως ἐφαίνετο ἐνδιαφερομένη εἰς τὴν συν-
διάλεξιν, κατέστη προσεκτικὴ.

— Καὶ ἂν δι' αὐτὸ μόνον ἔρχεσθε, κύ-
ριε, εἶπε ψυχρῶς ἡ χήρα, εἰς τί σὰς ἐν-
διαφέρει;

— Θὰ σὰς τὸ εἰπῶ, κυρία, ἀπήντησεν
ὁ Κάμπρεμερ, ὅστις ἤρχισε ν' ἀναλαμβά-
νῃ τὸ θάρρος του. Ἐστεφανώθηκα, εἶνε
τώρα κάμποσα χρόνια, μίαν γυναῖκα, τὴν
ὁποίαν εἶχα τὴν δυστυχίαν νὰ χάσω, καὶ
ἡ ὁποία μοῦ ᾄφησε μιὰ κόρη ἔξη χρόνων,
ποῦ εἶνε ἡ παρηγορία μου. Ἡ γυναῖκά
μου ἦτο μία πτωχὴ ἐργάτρια, καὶ ἡ μη-
τέρα της δὲν ἦτο περὶ πλούσια ἀπὸ αὐ-
τήν, ἀλλὰ ἡ μητέρα τῆς μητέρας της
ἦτο ἀπὸ καλὴν Ἰρλανδικὴν οἰκογένειαν
καὶ ὠνομάζετο Ὁ-Σολιβάν.

— Ὑπάρχουν πολλοὶ Ὁ-Σολιβάν εἰς
τὴν Ἰρλανδίαν, διέκωψεν ἡ κυρία Λεκόντ.

— Μοῦ τὸ εἶπαν, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἤ-
θελα ποτὲ ν' ἀνησυχῶ διὰ νὰ ζητῶ
τὴν συγγένειαν τῆς οἰκογενείας μου, ἂν
δὲν μ' ἐσυμβούλευαν νὰ λάβω πληροφο-
ρίας διὰ τὸ συμφέρον τῆς κόρης μου.
Τώρα τελευταῖα μάλιστα εὗρηκα μέσα σὲ
παλῆα χαρτί, ποῦ ᾄφησε ἡ πενθερά μου,
ἕνα πίνακα... ἕνα κατάλογον... ὅλων
τῶν προσώπων τῆς οἰκογενείας της... καὶ
μέσα εἰς αὐτὸν εἶδα, ὅτι μιὰ θεία τῆς
πενθερᾶς μου, μιὰ Ὁ-Σολιβάν, ἐστεφανώ-
θηκε στὰ 1819 ἕνα Ἰωσήφ Λεκόντ, ὅστις
τότε ἦτο ὑπάλληλος εἰς ἐνὸς τραπέζιτου.

— Ὁ πάππος μου ὠνομάζετο Ἰωσήφ,

καὶ ἦτο εἰς τὸ Χρηματιστήριον ὅταν ἐ-
νυμφεύθη, ἀνέκραξεν ἡ Θηρεσία. Ὁ πα-
τήρ μου μοὶ τὸ ἔλεγεν αὐτὸ συχνά.

Ἡ χήρα ἔσπευδεν ὀλιγώτερον ν' ἀνα-
γνωρίσῃ ὅτι ὁ ἀποθανὼν σύζυγος αὐτῆς
κατήγετο ἐκ τῆς ἰδίᾳς γενεᾶς μὲ τὴν κό-
ρην τοῦ ἐργάτου τούτου, περὶ τοῦ ὁποίου
οὐδέποτε ἐπὶ ζωῆς της ἤκουσε νὰ γίνε-
ται λόγος.

Ἐγίνωσκεν ἐν τούτοις καλῶς ὅτι ὁ μα-
καρίτης Λεκόντ ἦτο υἱὸς ὑπαλλήλου τι-
νὸς τραπέζιτου καὶ μιᾶς παιδαγωγοῦ Ἰρ-
λανδῆς, ὀνομαζομένης Ὁ-Σολιβάν. Ἐ-
πειδὴ ὁμῶς ὑπώπτευν ὅτι ὁ συνομιλῶν
μετ' αὐτῆς ἐξήτει νὰ κερδοσκοπήσῃ ἐπὶ
τῆς συγγενείας ταύτης, διὰ τοῦτο ἐπε-
θύμει νὰ μείνῃ ἐπιφυλακτικὴ μέχρι νεω-
τέρων διασαφήσεων.

— Ἡ μάμμη τῆς γυναίκας μου ὠνομά-
ζετο Ἐλισάβετ, ἐπανελάθεν ὁ Κάμπρε-
μερ, καὶ ἡ θεία της, ἡ ὁποία ἔγεινε κυ-
ρία Λεκόντ, ὠνομάζετο Γεωργίνα.

— Αὐτὸ ἦτο ἀκριβῶς τὸ ὄνομα τῆς
μάμμης μου. Μοὶ ἔχεις εἰπεῖ πολλάκις, μη-
τέρα, ὅτι ὅταν ἐγεννήθην, ἤθελαν νὰ μὲ
ὀνομάσουν Γεωργίνα, πρὸς ἀνάμνησίν της.

— Τότε, δεσποινίς, ἠρώτησε μετὰ δει-
λίας ὁ ὁδοφύλαξ, δὲν ἀπατήθηκα, καὶ ἡ
μικρὴ μου Μάρθα εἶνε ἐξ ἀδέλφης σας...

— ὦ! μὴ φοβεῖσθε τίποτε, κυρία, προσέ-
θεσε, βλέπων τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας
Λεκόντ συνοφρυούμενον, δὲν ἔχω σκοπὸν
νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ τὴν ἀναγνωρίσετε
γιὰ συγγενή σας. Ἐρῶ πῶς δὲν εἴμεθα
τῆς αὐτῆς τάξεως, καὶ ὅτι δὲν ἡμπορῶ
νὰ σὰς συναναστρέφωμαι. Καὶ μὴ νομί-
σετε πῶς ἔρχομαι νὰ σὰς ζητήσω καὶ
καμμιά βοήθεια ἢ προστασία. Κερδίζω
τὸ ψωμί μου, δόξα τῷ Θεῷ, καὶ δὲν ἔχω
ἀνάγκην ἀπὸ κανέναν.

— Εὐαρεστηθῆτε λοιπόν, κύριε, εἶπεν
ἡ χήρα, κατευνασθεῖσα ἐκ τῆς δηλώσεως
ταύτης, νὰ μοὶ ἐξηγήσετε τί θέλετε ἀπὸ
ἐμέ!

— Τίποτε, κυρία. Ἐπιθυμοῦσα νὰ
πληροφορηθῶ, διότι ἡμπορεῖ ἡ κόρη μου
νὰ λάβῃ καμμιά κληρονομία ἀπὸ μέρος
τῶν Ὁ-Σολιβάν, καὶ ἂν συμβῇ τέτοιο
πρᾶγμα, ἡ δεσποινίς θὰ ἔχῃ βέβαια καὶ
αὐτὴ δικαιώματα εἰς τὴν κληρονομίαν
αὐτήν. Αὐτὸ εἶνε μιὰ ἀπλὴ ἐλπίδα ἀλλὰ,
ἂν πραγματοποιηθῇ, θὰ τρέξω νὰ σὰς εἰ-
δοποιήσω διὰ νὰ πάρετε καὶ σεῖς τὸ μερί-
διόν σας.

Τὴν φορὰν ταύτην, ἡ κυρία Λεκόντ,
συγκινηθεῖσα ἐκ τῆς τόσης ἀφιλοκερδείας,
δὲν ἐξήτησε πλέον νὰ ὀχυρωθῇ ὀπισθεν ἀ-
ορίστων ἀπαντήσεων.

— Συγχαρήσατέ με, κύριε, εἶπε. Δὲν
ἤμην προητοιμασμένη διὰ τὴν εἰδησιν, τὴν
ὁποίαν μοὶ δίδετε, διὰ αὐτὸ ἀπέφευγον,
σὰς τὸ ἐξομολογοῦμαι, νὰ σὰς ἀπαντήσω
καθ' ἑαυτὴν. Τώρα ὅπου ἤξεύρω μὲ ποῖον ἔχω
νὰ κάμω, ἡμπορῶ νὰ εἰπῶ ὅτι πραγμα-
τικῶς ὁ κύριος Λεκόντ, ὁ μακαρίτης σύζυ-
γός μου, ἦτο ὁ υἱὸς τῆς Γεωργίνας Ὁ-
Σολιβάν. Μόλις εἶχε γνωρίσει τὴν μητέρα
του, ἡ ὁποία ἀπέθανεν ἔπειτα ἀπὸ τρία ἔτη
ἀφ' οὗτο ὑπανεβλήθη καὶ δὲν εἶχε ποτὲ μάθει

τί ἀπέγειναν οἱ συγγενεῖς τῆς μητρός του.
Ἐγνώριζε μόνον ὅτι ἡ δεσποινίς Ὁ-Σο-
λιβάν, θυγάτηρ μικροκτηματίου Ἰρλαν-
δοῦ, ἦλθεν εἰς τὴν Γαλλίαν πολὺ νέαν,
ὅτι δὲν εἶχε περιουσίαν, καὶ ὅτι εἶχεν ἕνα
ἀδελφὸν καὶ τρεῖς ἀδελφάς. Ὅλη αὐτὴ ἡ
οἰκογένεια διεσκορπίσθη μετὰ τὸν θάνα-
τον τοῦ πατρός των, ὅπως συνήθως συμ-
βαίνει αὐτὸ εἰς τὴν Ἰρλανδίαν, ὅπου ὅλοι
εἶνε πτωχοί. Ὁ σύζυγός μου εἶχεν ἀρχί-
σει ἐρεῦνας, αἰτίνες ὁμῶς εἰς οὐδὲν ἀπο-
τέλεσμα κατέληξαν, καὶ σήμερον, διὰ
πρώτην φορὰν, ἀκούω καὶ γίνεται λόγος
διὰ πρόσωπον τῆς οἰκογενείας του. Ἐχετε
ἴσως ἀποδείξεις, αἱ ὁποῖαι μαρτυροῦν τὴν
συγγένειαν αὐτήν;

— Μόνον τὸν πίνακα ποῦ σὰς εἶπα,
ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκεῖ μέσα εὕρισκονται τὰ μέρη
καὶ ἡ χρονολογία τῶν γεννήσεων καὶ
τῶν γάμων, εἶνε εὐκολον νὰ λάβῃ κανεὶς
καὶ ἀντίγραφα ἐπίσημα.

— Πραγματικῶς... καὶ σὰς παρακαλῶ
νὰ πιστεύσετε, κύριε, ὅτι τότε μῆτε ἡ
κόρη μου μῆτε ἐγὼ δὲν θὰ ἐρυθριάσωμεν
ν' ἀναγνωρίσωμεν τοὺς δεσμούς, οἱ ὁποῖοι
μὰς συνδέουν μὲ τὸ τέκνον σας.

— Θὰ μὰς τὴν φέρετε, δὲν εἶνε ἀλή-
θεια, εἶπεν ἡ Θηρεσία προσηλοῦσα ἐπ' αὐ-
τοῦ βλέμμα, ὅπερ συνεκίνησεν αὐτὸν μέ-
χρις ἐγκάτων καρδίας.

— Φοβοῦμαι μόνον, ἐπανελάθεν ἡ χήρα,
ὅτι δὲν θὰ πάρῃ τίποτε ἀπὸ τὴν κληρονο-
μίαν τῆς μητρός της, διότι, σὰς τὸ ἐπα-
ναλαμβάνω, κύριε, ἡ οἰκογένεια Ὁ-Σολιβάν
ἦτο πτωχοτάτη.

— Το γνωρίζω, κυρία, διότι ἡ πενθερά
μου εἶχε καταντήσῃ νὰ ἐργάζεται διὰ νὰ
ζῇ. Διὰ τοῦτο ποτὲ δὲν θὰ μοῦ ἤρχετο ἡ
ιδέα ὅτι ἡ κόρη μου ἡμποροῦσε νὰ κλη-
ρονομήσῃ τὸ παραμικρόν, ἂν, μιὰ μέρα,
τὸν περασμένον χειμῶνα, δὲν ἐρχότου ἕνας
ἄνθρωπος, ποῦ δὲν τὸν εἶχα ἰδεῖ ποτέ μου,
νὰ μοῦ κάμῃ λόγον μέσαις ἀκραῖς διὰ δι-
καιώματα, τὰ ὁποῖα θὰ εἶχεν εἰς μίαν
κληρονομίαν. Μόλις ἐπρόσεξα εἰς τὰ λό-
για του ἔφυγε, δὲν τὸν εἶδα πλέον, καὶ
εἶχα λησμονήσῃ τὴν ἐπίσκεψίν του. Τὰ
ἔγγραφα ὁμῶς, ποῦ εὗρηκα αὐτὰς τὰς ἡ-
μέρας, μ' ἔκαμαν νὰ σκεφθῶ πῶς ἡ ἐπί-
σκεψίς του θὰ εἶχε σπουδαῖον σκοπόν.
Κάποιος μ' ἐσυμβούλευσε νὰ ἔλθω νὰ σὰς
ἀνταμώσω πρῶτα, καὶ ὕστερα νὰ τὰ δεῖξω
εἰς ἕνα πράκτορα, ὁ ὁποῖος, μοῦ εἶπαν,
ὅτι εἶνε πολὺ ικανὸς ἄνθρωπος.

— Αὐτὸ εἶνε περίεργον! ἐψιθύρουν ἡ
Θηρεσία. Ἐνας ἄνθρωπος ἦλθε, λέγετε,
αὐτὸν τὸν χειμῶνα; ... Δὲν ἐνθυμείσθε
ἀκριβῶς κατὰ ποῖαν ἐποχὴν;

— Δὲν θὰ ἡμπορέσω νὰ σὰς πῶ ἀκρι-
βῶς τὴν ἡμερομηνίαν, ἀπήντησεν ὁ Κάμ-
πρεμερ, εἶμαι ὁμῶς βέβαιος ὅτι θὰ ἦτο
δύο ἢ τρεῖς ἡμέραις ὕστερα ἀπὸ ἕνα περι-
στατικόν, τὸ ὁποῖον ἔκαμε πολὺν κρότον
εἰς τὴν συνοικίαν ποῦ κατοικῶ... τὸν φό-
νον τῆς οἰκοῦ Ἀρβαλέτ.

K'

Ὁ Κάμπρεμαρ παρετήρησεν ἀμέσως
τὴν ἐντύπωσιν, ἣν πρήγαγεν, ἐπικαλε-

σθεις τὴν ἀνάμνησιν τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ.

Ἡ Θηρεσία ὠχρίσσε καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας της, ἡ δὲ κυρία Λεκόντ ἀπέκρυψε τὸ πρόσωπον διὰ τοῦ ρινομάκτρον αὐτῆς.

Ὁ δυστυχὴς ὁδοφύλαξ, ὅπως ἐκπληκτος, διηρώτα ἐκυτὸν τί ἄρά γε ἐπραξεν ἵνα ταραξῇ αὐτὰς ἐπὶ τοσοῦτον, μὴ γινώσκων δὲ τί νὰ εἴπῃ, ἵνα διορθώσῃ τὸ ἀκούσιον σφάλμα του, ἐσκέπτετο ἤδη ν' ἀποχωρήσῃ, ὅτε ἡ νεανίς, ἀνεγείρουσα τὴν κεφαλὴν, καὶ καταστέλλουσα τὴν συγκίνησιν της, τῷ λέγει :

— Πῶς ἦτο αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ;

— Θεέ μου ! δεσποινίς, ἐφέλλισεν ὁ ὁδοφύλαξ, δὲν εἶχε τίποτε ξεχωριστό. ἦταν κλοφορεμένος καὶ θὰ ἦταν σαράντα ὡς πενήντα χρόνων. Τὸ πρόσωπόν του δὲν ἐφηνέριε τίποτε σπουδαῖον, μόνον τὰ μάτια του... μάτια μαβί, ποῦ δὲν σὲ ἐκύτταζαν εἰς τὸ πρόσωπον...

— Αὐτὸς εἶνε !

— Τί θέλεις νὰ εἴπῃς. Θηρεσία μου, ἠρώτησεν ἡ χήρα, ἥτις οὐδόπως ἐμάντευε ποῦ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἤθελε νὰ καταλήξῃ.

— Δὲν ἐνθυμεῖσαι λοιπόν, μητέρα, ὅτι μίαν ἡμέραν τὸν παρελθόντα Ἰανουάριον... ἓνας ἄνθρωπος ἐπαρουσιάσθη ἐδῶ, ὁ ὁποῖος ἐζήτησε νὰ σὰς ὁμιλήσῃ καὶ ἠρνήθη νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομά του εἰς τὸν Ἀντώνιον, καὶ ὅτι σὺ παρεκάλεσες τὸν Λουδοβίκον νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸν δεχθῇ ;

— Πραγματικῶς, μοὶ φαίνεται ὅτι ἐνθυμοῦμαι, ἀλλὰ...

— Ὁ Λουδοβίκος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ παρὰ μόνον ἀπαντήσεις ἀορίστους, καὶ ἐπέστρεψε πολὺ συγκινημένος. Μὰς εἶπεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τοῦ ἐφάνη ὅτι εἶχε κακὰς προθέσεις... ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μὲ κανένα ἐχθρόν... μὲ κανένα κατάσκοπον ἴσως... καὶ ὅπως μοῦ τὸν παρέστησε μοὶ φαίνεται ὅτι εἶχε ἀπρᾶλλακτον τὸ πρόσωπον, μὲ τὸ ὁποῖον ὁ κύριος μὰς περιγράφει.

— Ποίαν σχέσιν βλέπεις μεταξὺ τῆς ἐπισκέψεως ἐκείνης καὶ τῆς ἐπισκέψεως τὴν ὁποίαν ἔκαμεν εἰς τὸν κύριον ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Λεκόντ.

Ἡ Θηρεσία ἐσίγησεν.

Ἡσθάνετο ὅτι οὐδένα ἠδύνατο νὰ προσελκύσῃ νὰ συμερισθῇ τὰς ιδέας της, καὶ ὅτι θὰ ἐπραττε συνετῶς ἀποκρύπτουσα αὐτάς. Ἐφάνταζετο ὅμως ὅτι ἐξυφάνθη μεταξὺ τῶν καταδικωκτῶν τοῦ Λουδοβίκου Λεκόντ μεγάλη συνωμοσία πρὸς τὴν συνεδέετο ἡ προσβολή, ἥς ὀλίγου δεῖν ἐγένετο θῦμα.

— Δεσποινίς, εἶπεν ὁ Κάμπρεμερ, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐξαναφάνηκε πλέον. Κατὰ τύχην ἔμαθα ποῦ κάθεται καὶ ἐπὶ πῶς πολλὰς φοαῖς εἰς τὸ σπιτί του, δὲν ἠμπόρεσα ὅμως ποτὲ νὰ τὸν ἀνταμώσω.

— Πῶς ὀνομάζεται ; ἠρώτησε ζωηρῶς ἡ δεσποινίς Λεκόντ.

— Τολβιάκ δὲ Τιντσεμβραί. Κάθηται ὁδὸς Γοδῶ-δὲ-Μορώ.

— Θὰ τὸ ἐνθυμοῦμαι, ἐπιθύρουν ἡ Θηρεσία.

— Ἀγαπητῇ μου Θηρεσία, εἶπεν ἡ χήρα, ἥτις ἐπεθύμει νὰ λήξῃ τὸ ταχύτερον ἡ ὁχληρὰ αὕτη συνδιάλεξις, τὰ συμβάντα τὰ ὁποῖα ἀναφέρεις δὲν ἐνδιαφέρουν καθόλου τὸν κύριον, τὸν ὁποῖον δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐμποδίσω περισσότερον καιρόν.

Ὁ ὁδοφύλαξ ἠνόνησε καὶ ἠγέρθη, λέγων :

— Σὰς εὐχαριστῶ, κυρία, διὰ τὴν καλωσύνην σας, καὶ σὰς παρακαλῶ ἀκόμη μιὰ φορὰ νὰ μὲ συμπαθήσετε. Δὲν θὰ σὰς ἐρωτήσω τίποτε ἄλλο, παρὰ ἂν μοῦ δίνετε τὴν ἄδειαν νὰ εἰπῶ εἰς τὸν πράκτορα ὅτι ἡ κυρία κόρη σας κατάγεται ἀπὸ μίαν Ὁ-Σολιβάν.

— Ὅχι μόνον σὰς δίδω τὴν ἄδειαν, κύριε, ἀλλὰ καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ τὸ εἰπῇτε, θὰ σὰς εἶμαι δὲ καὶ πολὺ ὑπόχρεως ἂν λάβετε καὶ τὸν κόπον νὰ μὲ πληροφωρήσετε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συνεντεύξεώς σας.

— Δὲν θὰ λείψω, κυρία, καὶ σκοπεύω νὰ τὸν ἰδῶ αὖριον τὸ βράδυ.

— Καὶ μεθ' ὅριον, πιστεύω ὅτι θὰ μοῦ παρουσιάσετε τὴν μικρὰν ἐξαδέλφην μου, εἶπεν ἡ Θηρεσία, τείνασα τῷ Κάμπρεμερ τὴν μικρὰν χεῖρά της, ἣν οὗτος διὰ τοῦ ἄκρου μόνον τῶν δακτύλων ἐτόλμησε νὰ θίξῃ.

Ὁ Κάμπρεμερ ἀπεχαιρέτισε καὶ συνωδεύθη μέχρι τῆς κιγκλιδωτῆς θύρας ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου, ὅστις ἐθεώρει ἑαυτὸν ὑπόχρεον νὰ τὸν παραφυλάττῃ ἐκ τοῦ πλησίον.

Εὐρεθεὶς μόνος ἐπὶ τῆς κρηπίδος, ὁ πατήρ τῆς Μάρθας, ἐπανέκτησε τὴν ψυχραμίαν του, ἥτις εἶχεν ἐγκαταλείψει αὐτὸν πρὸ μιᾶς ὥρας.

Ἦρχισε νὰ σκέπτηται τὰ ἀλλόκοτα καὶ ἀπροσδόκητα συμβεβηκότα, ἅτινα ἔλαβον χώραν κατὰ τὴν ἐν Βουλώνῃ ἐκδρομὴν αὐτοῦ.

Τὸ σπουδαιότερον πάντων ἦτο ἀναμφιβόλως ἡ πάλῃ ἣν συνῆψε μετὰ τῶν ἀρπάγων τῆς Θηρεσίας, πάλῃ, ἥτις ἔληξε διὰ σφοδροῦ κτυπήματος ράβδου, ὅπερ ἔρριπεν ἐπὶ τῆς χλῆς ἓνα τῶν ἐπιδρομέων.

Δι' ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν ἤθελε τῷ συμβῇ καὶ μὲ κίνδυνον τοῦ νὰ προσβληθῇ ἐκ νέου ὑπὸ κακούργων, ἢ νὰ συλληφθῇ ὑπὸ διαβατῶν κεκλιμένους ἐπὶ πτώματος, ἀπεφάσισε ν' ὑπάγῃ ἵνα ἴδῃ τί ἀπέγεινεν ὁ ὑπὸ τῆς ρωμαλέας χειρὸς αὐτοῦ καταπονηθεὶς ἄνθρωπος.

Ὅθεν ἠκολούθησε διὰ δευτέραν φορὰν τὸν παραπλευρῶς τῶν κιγκλιδῶν τοῦ κήπου δρόμον, καὶ ἐζήτησε τὴν θέσιν, ἔνθα ἡ πάλῃ εἶχε λάβει χώραν.

Ἀπήντησε δυσκολίας τινὰς ἵνα ἐπαυρήνῃ αὐτήν, καὶ ἐχρειάσθη νὰ λάβῃ πολλὰς προφυλάξεις ἵνα πλησιάσῃ ἐκεῖ, διότι ἡ νύξ ἦτο βαθεῖα καὶ ὁ δρόμος κατάλληλος δι' ἐνέδρας.

Κατ' ὥρθωσεν ἐπὶ τέλους ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν θύραν, δι' ἣς διέβη μετὰ τῆς δεσποινίδος Λεκόντ, καὶ ὀλίγον ἀπωτέρω τὴν

χλῆν, ἐφ' ἣς εἶχε πέσει ὁ ἄνθρωπος.

Μεθ' ὅλας ὁμῶς τὰς ἐπὶ τόπου καὶ περὶ ἐρεῦνας του, οὐδὲν πτώμα κείμενον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἠδυνήθη ν' ἀνακαλύψῃ. Ἐν ἐκ τῶν δύο λοιπὸν θὰ συνέβῃ. Ἡ ὁ ἄθλιος, ὁ πεσὼν ὑπὸ τὸ κτύπημα τῆς ράβδου του, ζαλισθεὶς ἀπλῶς μόνον, ἠνωρθώθη ἐκ νέου καὶ ἔφυγεν, ἢ ὁ συνένοχος αὐτοῦ, ὅστις κατὰ πρῶτον ἔφυγε διὰ τῆς ἀμαξίας, ἔκρινε συνετὸν νὰ μὴ ἀφήσῃ αὐτὸν ἐκεῖ καὶ ἐπανῆλθε νὰ τὸν παραλάβῃ.

Καὶ κατὰ τὰς δύο ταύτας περιπτώσεις ἦτο σχεδὸν βέβαιος ὅτι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι δὲν θὰ κατήγγελλον τὴν πράξιν, καὶ ὅτι οὐδέποτε ἤθελε γείνει λόγος περὶ αὐτῶν.

Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπεθύμει καὶ ὁ Κάμπρεμερ, ὅστις δὲν ἔκρινεν ὅτι ὤφειλε νὰ τρέξῃ πρὸς καταδιώξιν αὐτῶν.

Ἀπέσχε μάλιστα νὰ προχωρήσῃ πορρωτέρω τοῦ δρόμου, ὃν αὐτοὶ ἠκολούθησαν, ἐπανελθὼν δὲ εἰς τὰ βήματα αὐτοῦ, περιέμενεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς γεφύρας τοῦ Σαῖν-Κλου τὸν τροχιοδρόμον, ὅστις ἐπανεφέρειν αὐτὸν εἰς Παρισίους.

Ἡ ἀπόστασις τῷ ἐφάνη μακρά, καίτοι εἶχεν ἀντικείμενα νὰ διέλθῃ τὴν ὥραν του συλλογιζόμενος, καθόσον δὲν εἶχεν ἀφορμὴν νὰ εἶνε δυσηρεστημένος, ἀφοῦ ἀπέκτησε τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ γενεαλογία τῆς Μάρθας ἦτο σπουδαία.

Ἐσπευδε νὰ ἐπανάδῃ τὴν κόρην του, ἐμέμφετο δὲ ἤδη ἑαυτὸν ὅτι τὴν ἄφησεν ἐπὶ πολὺν χρόνον μόνην.

Ἡ ἀνάμνησις τῶν ὑπόπτων προσώπων, ἅτινα ἀπὸ τινων ἡμερῶν περιεστοιχίζον αὐτήν, ἐπανήρχετο εἰς τὸ πνεῦμά του, τὴν ἀνάμνησιν δ' ἐκείνην συνέδεε μὲ τὴν ἐξ αἰτίας του ναυαγήσαν ἀπόπειραν.

— Νομίζει κανεὶς πῶς κατατρέχουν ὅλους ὅσοι ἔχουν αἷμα τοῦ Ὁ-Σολιβάν εἰς τὰς φλέβας των, ἐσκέπτετο φοικιδῶν.

Καὶ κατηρᾶτο τοὺς ἵππους τοῦ τροχιοδρόμου, ὅτινες, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του, δὲν ἔτρεχον ἀρκούντως.

Ἡ ἀνυπομονησία αὐτοῦ εἶχε φθάσει εἰς τοιοῦτο σημεῖον, ὥστε, ἅμα ἔφθασεν εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ὀμονοίας, κατήλθε τῆς τρίτης θέσεως τοῦ τροχιοδρόμου, καὶ ἔλαβεν ἅμαξαν ἵνα τὸν μεταφέρῃ εἰς τὸ Βουλευτάρειον τοῦ Νοσοκομείου.

Ἡ πολυτέλεια αὕτη τῆς μετακομίσεως ἐξήρχετο ὁλοσχερῶς τῶν ἐξῶν του, διότι ἐξοικονόμει ὅσα περισσότερα ἠδύνατο ἐκ τοῦ γλίσχρου μισθοῦ του, ἵνα συλλέξῃ μικρὸν τι ποσὸν διὰ τὴν θυγατέρα του.

Τὴν ἐσπέραν ὁμῶς ἐκείνην ἐσκέπτετο μόνον πῶς νὰ ἐναγκαλισθῇ αὐτήν τὸ ταχύτερον. Καθησύχαζεν, ἄλλως τε, συλλογιζόμενος ὅτι εἶχεν ἐμπιστευθῇ αὐτήν εἰς τὴν γείτονά του, τὴν πλύντριν, ἥτις ἦτο ἀξίολογος καὶ ἀσφαλὴς γυνή.

Ὅταν ἡ ἅμαξά ἐσταμάτησε πρὸ τῆς πενιχρᾶς οἰκίας, ἥτις σχηματίζει τὴν γωνίαν τοῦ βουλευτάρειου καὶ τῆς ὁδοῦ Πολιβῶ, ὁ Κάμπρεμερ εἶδεν ὅτι ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτὴ καὶ ὅτι ὑπῆρχε φῶς εἰς τὸ βάθος τῆς αὐλῆς, ἔνθα ἐκράτει μικρὸν διαμέρισμα ἐπὶ τοῦ ἰσογαίου.

— Καλὰ ! ἐσκέφθη πληρόνων τὸν ἀ-

μαξηλάτην, αἱ ἐργάτριαι τῆς κυρᾶ Σορβιέ δουλεύουν ἀκόμη. Δὲν ὑπάρχει κανένανς φόβος.

Ἀληθῶς, δὲν εἶχον κατακλιθῆ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς πλυντρίας, διότι ἤκουσε γυναικείας φωνάς, αἵτινες ἔλεγον :

— Μπα ! μιὰ ἀμαξά ! αὐτὸν φαίνεται φέρουν.

ΚΑ΄

Ἦτο ἔκτακτον γεγονός ἀμαξά σταματῶσα πρὸ τῆς θύρας οἰκίας κατωκουμένης ὑπὸ πτωχῶν ἀνθρώπων, οἵτινες οὐδέποτε ἀπῆρχοντο ἢ ἐπανῆρχοντο ἄλλως ἢ πεζῇ. Ὡς ἐκ τούτου ὁ Κάμπρεμερ οὐδὲν ἐξεπλάγη ἀκούσας κίνησιν εἰς τὸ βάλθος τῆς αὐλῆς, κρότον ἐσπευσμένων βηματῶν καὶ φωνάς γυναικείας ψιθυρίζουσας ἐν τῷ μέσῳ τοῦ διαδρόμου. Οὐδεμίαν ἐπίσης προσοχὴν ἔδωκεν εἰς τὴν ἐπιφώνησιν, ἥτις ἔφθασε μέχρι τῶν ὧτων του καὶ οὐδὲν διηρώτησεν ἑαυτὸν περὶ τίνος ὠμίλουν αἱ ἐργάτιδες, αἵτινες εἶχον ἀνακραῖζει :

— Αὐτὸν φέρουν.

Ἐπλήρωσε τὸν ἀμαξηλάτην, εἴτα, ὅπως χαρὰ, συλλογιζόμενος ὅτι ἔμελλε ν' ἀσπασθῇ τὴν Μάρθαν, ὁ Κάμπρεμερ ἐστράφη καὶ ἔθεσε τὸν πόδα ἐπὶ τῆς μεγάλης θύρας, δι' ἧς εἰσῆρχοντο εἰς τὴν ἐργατικὴν ταύτην κυψέλην. Εὐρέθη κατὰ πρόσωπον δύο νεανίδων, αἵτινες ἔφυγον κραυγάζουσαι ὡς εἰ εἶδον βρυκόλακα.

Ἐκπληκτος ἐκ τῆς ὑποδοχῆς ταύτης, ὁ Κάμπρεμερ ἠκολούθησεν αὐτάς καὶ εἰσῆλθε ταχέως εἰς τὴν αὐλήν, ἔνθα εὗρε συνηθροισμένα ὅλα τὰ γυναικάρια τῆς οἰκίας, καὶ ἔνθα ἡ ἐμφάνισίς του προϋένησε τὴν αὐτὴν ὡς καὶ κατὰ τὴν εἴσοδον εἰς τὸν διαδρόμον ἐντύπωσιν.

Ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα ἐγένετο σύγχυσις ἀπερίγραπτος, καθὼς ὅλαι αἱ γυναῖκες ὠμίλουν ταυτόχρονως καὶ συνωθοῦντο περὶ τοῦ ὁδοφύλακος.

Τέλος, ἡ γείτων αὐτοῦ πλύντρια ἐξῆλθε τοῦ ὠμίλου καὶ ἐπετίμησε διὰ τῶν ἐξῆς φράσεων τὸν πατέρα τῆς Μάρθας :

— Γιὰ νὰ σοῦ 'πῶ ! μὰς ἐπαιξες λοιπὸν παιγνίδι ;

— Πῶς ! παιγνίδι ; ἠρώτησεν ἐνεὸς ὁ Κάμπρεμερ.

— Λοιπὸν, ὅχι, βέβαια ... δὲν θὰ ἐπίστευα ποτέ μου πῶς ἓνας ἀνθρώπος ὅπως λόγου σου θὰ διασκέδαζε νὰ μὰς κόβῃ τὸ αἷμα γιὰ νὰ μὰς 'πῇ ἔπειτα : «Τὸ ἔκαμα γιὰ νὰ γελάσωμε».

— Ἐξηγήσου, κυρὰ Σορβιέ ... σοῦ ὀρκίζομαι πῶς δὲν καταλαβαίνω τίποτε ἀπ' αὐτὰ ποῦ μοῦ λέγεις.

— Καλὰ ! καλὰ ! ἀρκετὰ ἐβάσταξε τὸ παιγνίδι, καὶ δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ τὸ τραβῶς ἀκόμη περισσότερον.

— Ἀ ! μὲ σκοτίζετε, τέλος πάντων, καὶ ἂν δὲν μοῦ 'πῆτε καθαρά, θά...

— Νὰ θυμῶνῃς μὲ τὸ ἄδικόν σου... αὐτὸ δὲ εἶνε παρὰ ξένο... Νὰ σοῦ 'πῶ, Κάμπρεμερ, εἶνε ἐντροπὴ νὰ διασκέδαζῃς μὲ τέτοιαις ἀνοησίαις... νὰ κάμῃς νὰ φοβηθῇ τόσον πολὺ ἡ μικρὴ σου, ἀλήθεια, αὐτὸ

δὲν εἶνε καλὸ πράγμα... Λίγο ἔλλειψε ν' ἀποθάνῃ ἅμα τ' ἄκουσε...

— Ν' ἀποθάνῃ ! ἐπανελάθεν ὁ Κάμπρεμερ, ὠχρίων ἐπαισθητῶς.

— Μάλιστα, ἅμα τ' ἄκουσε, καὶ ἂν δὲν σοῦ τό'πε, τὸ ἔκαμε γιὰτὶ ἐφοβότου, μὴ σὲ λυπήσῃ... γιὰτὶ ἔχει περὶ καρδιὰ ἀπὸ λόγου σου, αὐτὸ τὸ παιδί.

— Ἡ Μάρθα ! 'μιλεῖς γιὰ τὴν Μάρθα, ποῦ εἶνε ;

— Ἀ ! μ' αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται ! 'ξέρεις καλὰ ποῦ εἶνε, ἀφοῦ ἔστειλες νὰ τὴν ζητήσῃς.

— Ἐγώ !

— Μάλιστα, λόγου σου, καὶ μὲ μιὰ βρωμογυναῖκα... μιὰ ψηλὴ λελέκα, ντυμένη ὅσων μεγάλη κυρία. Καὶ ἐγὼ ποῦ-χαψα, 'κεῖνα ποῦ μοῦλεγε, ἡ βρωμα... πῶς ἦτανε ἡ γυναῖκα τοῦ δημάρχου τοῦ Σοαζὺ καὶ κυρία τοῦ Ἐλέους, καὶ δὲν 'ξέρω τί ἄλλο ἀκόμη... Ἄς φέρῃ τὰ μοῦτρά της νὰ ξανάλλῃ ἐδῶ, καὶ θὰ σοῦ τὴν διορθώσω ἐγὼ ὅπως τῆς πρέπει.

Ὁ Κάμπρεμερ ἠσθάνετο τὰς δυνάμεις αὐτοῦ ἐκλείπουσας.

Ἠρχίζε νὰ ἐννοῇ ὅτι κατὰ ἀπεπειράθησαν κατὰ τῆς θυγατρὸς του, ἐδίσταζε δὲ σχεδὸν νὰ ἐρωτήσῃ τὴν ἄλλον κυρὰ Σορβιέ, ἥτις ἐξηκολούθει νὰ τῷ ἐπιδαψιλεύῃ παρὰν ἀτελεῦτητον ὀνειδισμῶν.

Αἱ ἐργάτιδες ἐφαίνοντο ἐπιδοκιμαζούσαι τὴν προεσταμένην αὐτῶν, διότι ἀπασαί ἐμυκτηρίζον αὐτόν.

Ἐξάλλος ὁργῆς ὅσον καὶ τρόμου, ὁ δυστυχὴς πατὴρ ἔλαβε τὴν πλύντριαν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ τῇ λέγει διὰ φωνῆς, ἥτις καθυσχύχασεν αὐτὴν ἀμέσως :

— Δὲν βλέπεις λοιπὸν πῶς μὲ σκοτῶνεις, ἀφοῦ μὲ ἀφίνης ἔτσι νὰ νομίζω πῶς συνέβηκε κανένα δυστύχημα εἰς τὸ παιδί μου ;

— Δυστύχημα, ὅχι... μοῦ φαίνεται ὅχι...

— Μὴ μὲ κάνης νὰ λυόνω περισσότερο. Τί συνέβη ἐδῶ ;

— Νὰ λοιπὸν, τί συνέβη ; ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα ποῦ ἔφυγες, ἡ μικρὴ ἐκοιμῶταν ἔξαφνα μιὰ ἀμαξά σταματᾷ στὴν πόρτα... κατεβαίνει μιὰ κυρία 'σὰν μεγαλουσιάναντυμένη, ἡ ὁποία τρέχει 'στὴν αὐλὴ 'σὰν σφαῖρα κανονιοῦ καὶ μοῦ λέγει : — Ἐδῶ κάθεται ἓνας ἐργάτης τοῦ σιδηροδρόμου τοῦ Ὀρλεάν, κάποιος ὀνομαζόμενος Πέτρος Κάμπρεμερ ; — Φυσικὰ, τῆς ἀπάντησα : — Μάλιστα. — Ἡ κόρη του ἐδῶ εἶνε ; μοῦ λέγει. — Σαυτὸ ἀπάνω, ἐγὼ ποῦ δὲν εἶχα ἐμπιστοσύνην τῆς λέγω : — Καὶ ἂν εἶνε τί σὲ μέλλει ; — Τότε ἔπρεπε ν' ἀκούσης ὅσα τὸ στόμα της μοῦψαλλε... πῶς ἐρχότου γιὰ μιὰ καλὴ πρᾶξι, καὶ πῶς δὲν ἦτο τρόπος αὐτὸς ποῦ τὴν δέχθηκα... καὶ χίλια δυὸ ἄλλα κοροφῆσαλα.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων, τί ἤθελε μὲ τὴν μικρὴ ;

— Νὰ τὴν πάρῃ, βέβαια ! μοῦ διηγήθηκε, πῶς σοῦ ἔσπασε τὸ ποδάρι ἡ μηχανὴ τοῦ σταθμοῦ τοῦ Σοαζὺ-Δερόα... πῶς ἡ κατὰστασίς σου ἦταν πολὺ σοβαρὰ, καὶ

δὲν ἔμπορῶσαν νὰ σὲ μεταφέρουν στὸ Παρίσι... πῶς ἐφοβόσου μὴ πεθάνῃς χωρὶς νὰ φιλήσῃς τὴν κόρη σου, καὶ πῶς αὐτὴ διέταξε καὶ ἔξεψαν τὴν ἀμαξά της γιὰ νὰ ἔλθῃ νὰ ζητήσῃ τὸ παιδί.

— Καὶ τῆς τό 'δωσες ; ἐμυκτήθη ὁ Κάμπρεμερ.

— Τί ἔμπορῶσα νὰ κάμω ! ἔλα στὴ θέσι μου. Μήπως ἔμπορῶσα νὰ πιστέψω πῶς μιὰ περιγκιπέσσα 'σὰν κι' αὐτὴ θὰ ἐρχότου νὰ διηγηθῇ ἓνα ψέμμα γιὰ νὰ κλέψῃ τὴν μικρὴ ;

— Νὰ τὴν κλέψῃ ! Ναί, τὴν ἔκλεψε ! θὰ τὴν σκοτώσῃ... δὲν θὰ τὴν ξαναἰδῶ πλέον ! Μάρθα, παιδί μου ! ποῦ εἶσαι ; ἀνέκραξεν ὁ δυστυχὴς πατὴρ, τρέχων ὡς παρὰ φρον πρὸς τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ εἶχεν ἀφήσει τὸ παιδίον.

Ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτὴ, ἡ δὲ μικρὰ κλίνη κενή.

Ὁ Κάμπρεμερ κατέπεσεν ἐπὶ μιᾶς ἑδρας, ἔνθα ἡ δύσμοιρος Μάρθα εἶχε καθήσει ἵνα ἐνδυσθῇ ἐσπευσμένως.

Τὰ παιγνιδία της ἐφαίνοντο ἔτι ἐσπαρμένα ἐπὶ τοῦ στανιδώματος.

Ἐκράτησε τότε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ διὰ τῶν χειρῶν του καὶ ἔχυσεν ἄφθονα δάκρυα.

Ἡ θέα τῆς θλίψεως μετέλλαξε ταχέως τὰς διαθέσεις τῆς πλυντρίας καὶ τῶν ἐργατῶν αὐτῆς, ἀπασαί δ' ἐξεργάγησαν εἰς ἄρας κατὰ τῆς θρασείας γυναικός, ἥτις διέπραξε τὴν ἀτιμον ἀρπαγὴν, καὶ εἰς θρήνους διὰ τὴν τύχην τῆς δυστυχούς μικρᾶς, ἣν ὅλοι ἐλάτρευον ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Ἡ γυναικεία συνάθροισις ἤρχισε μάλιστα νὰ μέμφηται τῆς κουφότητος τῆς κυρᾶ Σορβιέ, ἥτις ἀφέθη νὰ ἐξαπατηθῇ τόσῳ χονδροειδῶς.

[Ἔπειτα συνέχεια].

Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἐκεῖνος ἠσπασθη τὴν θείαν του εἰς ἀμφοτέρως τὰς παρειὰς αὐτῆς.

— Ἡ αἰδεσιμότης σου ἔχει θελκτικώτατον παρουσιαστικὸν ἀρίστης υἱείας.

Ὁ Ἰούλιος ἔδωκε τὴν χεῖρά του εἰς τὸν Ὀράτιον, οὗτος δέ, θλίψας αὐτὴν μηχανικῶς, διηυθύνθη πρὸς τὴν Μέρσην.

— Εἰσῆλθον διὰ τοῦ χειμερινοῦ κήπου, εἶπε, καὶ εὗρον ἐνταῦθα τὴν νεάνίδα ταύτην. Ποία εἶνε λοιπὸν ;

— Ἀληθῶς λοιπὸν ἔχετε τόσον μέγα ἐνδιαφέρον δι' αὐτήν ; ἠρώτησεν ἡ Λαίδη Ζάνετ διὰ τοῦ συνήθους αὐτῇ σοβαρῶς εἰρωνικοῦ τόνου.

Ὁ Ἰούλιος ἀπῆντησε διὰ τῶν ἐξῆς δύο ἐκφραστικωτάτων λέξεων :

— Ἀπειρον ἐνδιαφέρον.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐκάλεσε τὴν Μέρσην.

— Ἀγαπητῇ μου, εἶπε, σὰς παρουσιάζω ἐπισήμως τὸν ἀνεψιόν μου. Ἰού-